

passant y suspirant,
entre'ls repichs del rotllo y les campanes,
y llums, incens y cants.

Y's fica, novament, dintre'l sagrari
hont los está esperant;
deixant la llantia encesa, part de fora,
perque'l pugan trobar.

ANGEL GARRIGA BOIXADER, PRE.

Somni

Jo era mort: sobre un túmbol cubert de negre,
voltat de ciris y toyas, reposava mon cadavre: al
enfront meu y en una altre cambra, ma mare y ger-
manas ploravan sens escoltar los consols de sos
amichs que, com avans en sa tristesa los acompan-
yavan.

Jo hauria volgut parlarloshi, jo hauria volgut dir-
loshi:

—No ploreu ma mort, puig que ab ella s'ha acabat
lo meu sufrir.—

M'era la dalla que havia segat ma vida, ab sa fre-
dó m'havia paralisat de tal manera que, ab tot y los
meus esforços, ni un moviment, ni una paraula po-
gué dir pera confortarlos.

Lo sol brillant il·luminava una paret d'en front la
finestra de ma cambra; los transeunts pasavan per
devant ma casa, los uns cantant; los altres rihent,
com si tot en aquest mon fos alegría, y sens saber
que en aquella casa hi nih-ava lo dolor.

Ma mare y germanas pareixia'ls impossible que lo
sol brillés, que las aus cantessen y que hi hagués
qui pogués riure; sens pensar que mes de quatre
cops, tal vegada nosaltres en lo temps en que'ls
pochs anys fan sonriure a las il·lusions, encara que
hi hagi en mitj quiscuna pena, haviam també cantat
ó rigut prop d'una oculta tristesa.

Mas germanas, aquellas, que tan carinyosament
m'havian cuidat en ma malaltia, entravan de tant
en tant, cubrintne de novas flors ma negre vesta y
adornant mont front de novas garlandas d'englan-
tinas, gesamints y flors de taronger, allunyant ab
son flayre, per un instant, lo frayre de mort que dins
ma cambra's respirava.

Tots mos amichs y amigas, tots mos parents y

coneguts entravan també á veurem per última ve-
gada: l'un hem deya una paraula de commiseració,
l'altre llensava una llàgrima y alguns, sent ó no
sent aixis, demostravan en sas caras greu tristesa:
jo'ls veyá ben be a tots, jo mirava agrahit y anhe-
lós aquells rostres coneguts. Mes ¡ay! entre ells
no hi distingí may lo de aquella, que tan jo havia
aymat en vida. Fins hi vingué aquell agraciát nin,
fill de ma germana, que quan será gran no's recor-
dará de ma fesomia. Sols ma mare y germanas, men-
tres viscan, ne guardarán ma memoria, després mas
cendras serán tan olvidadas com las de tots los que
tingueren vida en generacions passadas.

La llosa de mon sepulcre'm separará per sempre
del mon y de tots aquells.

Oh! ¿quán será que puga sortir d'eix embolcall
que'm du á la fossa?

Aixís fatigosament somniava. De sobte ma ánima,
al obrir los ulls á nova vida, va trobarse ab la espe-
ransa de tornarlos tóts á veure. Allí tots juns torna-
rem á viure pera jamay separarnos.

FRANCESC COMA.

LAUREA DALMAU

LA VEHINA

ACCIÓN DRAMÁTICA.

(Continuació.)

MATEU, com si no hagués
sentit lo darrer.

Y ab una dona aixís te relacionas?
Que pots esperarne de bo?

LLORENS

Lo mateix que d'una altra.

MATEU

¡Qué! ¿gosarías donarli el teu nom?

LLORENS

Perqué no, si ara n'es digne?

MARIA

Fill meu!